

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל
בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת שמות

כא' טבת תשפ"ב 1108

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

4:27	4:11	4:20	4:06	הדלקת נרות
5:24	5:20	5:23	5:21	מוצאי שבת
6:02	5:58	6:00	5:58	רבנינו תם

הילולא דצדיקא

כא. רבי ישראל דב בער המגיד מווילעניק

כא. רבי יוסף רביע

ראש ישיבת מנחת יהודה

כב. רבי יעקב הכהן טראב מסלתון

כב. רבי שמואל הלר רבה של צפת

כג. רבי אברהם פלאג'ימח"ס ויען אברהם

כג. רבי מרדכי גיפטרראש ישיבת 'טעלז'

כד. רבי שניאור זלמן מלאדי בעל התניא

כד. רבי עזריה בסיסרבה של ראש העין

כה. רבי יעקב הלוי מחסידי בית אל

כז. רבי יששכר מאירראש ישיבת הנגב

כו. רבי שלמה מזוזמח"ס 'כרם שלמה'

כו. רבי שלמה ברעוודה

כז. רבי מימון בן עטרמח"ס 'טעמי המקרא'

כז. רבי שמשון רפאל הירש

עליך להחשיב כמו שבירי לוחות. דהיינו, מחד גיסא עליך להכניס לתוך עצמך את התורה הקדושה, את הלוחות השלמים, ואילו מצד שני עליך להחשיב את עצמך במידת ענוה ושפלות כמו שבירי לוחות, בבחינת 'לב נשבר ונדכה' מאהבת ה' ומיראתו. אבל עם כל זאת, את הזולת תחשיב במלוא החשיבות.

והיה, וכאשר תתנהג בעצמך במידת הענוה והשפלות, ואילו את חברך תרומם ותגביה כלפי מעלה, אזי באמת תזכה לכל הטוב, ותזכה גם אתה להיות בבחינת ארון קודש, קודש קדשים לה'. כל זאת כאשר כל כולך יהיה בלתי לה' לבדו. כי כל מהות האדם צריכה להיות בלתי לה' לבדו. וכאשר יחשיב את הזולת, וישמח באמת מבית ומחוץ בשמחת הזולת, יזכה גם הוא בעצמו להיות בבחינת ארון העדות מצופה בזהב טהור מבית ומחוץ.

ואדאיתן לכל הכי, מובן שפיר מדוע באמת זכה אהרן הכהן לאורים ותומים. שהרי אהרן הוא באותיות הארון, וכיון שאהרן הכהן היה בחינת ארון קודש לה' בלתי לה' לבדו, שהרי הוא שמח בלבו בשמחתו של משה רבינו אחיו הקטן ממנו, ואף גם בלבו פנימה שמח תמיד בשמחתם של בני ישראל, והיה שלם במעשיו ובמידותיו במידת אהבת ישראל, והיה אוהב שלום ורוחף שלום. ולא עוד, אלא שהוא זכה לברך את עמו ישראל באהבה בברכת כהנים, ולבו היה נקי וזך באהבת ישראל בכל לב ונפש. משום הכי הוא זה שזכה לחושן ואפוד, כלומר, הוא זה שזכה לשאת את שמות בני ישראל בחושן המשפט על לבו בבואו אל הקודש לזיכרון לפני ה' תמיד.

וכיון שתמיד כל מעשיהם של בני ישראל היו על לבו, ותמיד חשב על בני ישראל, לכן מן הראוי כי שמות בני ישראל יהיו תמיד על לבו, להיות תמיד משפיע עליהם מלבו הנקי והטהור, מלב שתמיד שמח בשמחת הזולת, ורק הוא תמיד יברך אותם בברכת כהנים באהבה ובשמחה, וכך תמיד ישפיע עליהם מלבו. ובזכות השפעתו הטובה עליהם, יזכו בני ישראל ללכת תמיד בדרך ה', ויעבדו את השי"ת בשמחה ובלב שלם מתוך יראת ה' טהורה.

והדבר מובן ביותר, כי מאחר ובלבו של אהרן מצויה תמיד אהבת ישראל ללא גבול ומידה, ותמיד הוא שמח בשמחת הזולת ללא כל פניות עצמיות, וללא מחשבות עצמיות, ואפילו באם המנהיגות ניטלת ממנו וניתנת למשה רבינו אחיו הקטן ממנו בשנים, גם אז הוא שמח ויש לו הארת פנים כלפי אחיו, ואינו רואה כלל בהפסדו, אלא רואה תמיד בהצלחת הזולת, לכן מן הראוי שבדווקא הוא יישא את שמות בני ישראל על לבו, והוא זה אשר ישפיע עליהם תמיד משמחת לבו.

משכיר לחדו

מעלת השמחה בשמחת הזולת

"ויחר אף ה' במשה ויאמר הלא אהרן אחיך הלוי ידעתי כי דבר ידבר הוא וגם הנה הוא יוצא לקראתך וראך ושמח בלבו" (שמות ד, יד)

אמרו חז"ל (שבת קלט, א) בשכר וראך ושמח בלבו זכה לחושן המשפט על לבו. שאהרן הכהן היה צריך להיות מנהיגם של ישראל, אבל כאשר ראה את משה אחיו, ויתר על מנהיגותו, וראהו ושמח בלבו, ובשכר שויתר על מעמדו ושמח בשמחתו של משה אחיו, זכה לחושן המשפט על לבו.

וכבר תמה מורי ורבי הגאון רבי גרשון ליבמן זצוק"ל, מהי המידה כנגד מידה שיש בכך, בשכר וראך ושמח בלבו זכה אהרן לחושן המשפט על לבו. וכי מה הקשר בין שני הדברים, כי בעבור שמח בשמחת משה רבינו זכה אהרן לחושן המשפט על לבו.

הנה אודות ארון העדות אמרו חז"ל (יומא עב, ב) כי בצלאל עשה ג' ארונות. גדול מזהב, אמצעי מעץ וקטן גם הוא מזהב. נתן את האמצעי שהיה עשוי מעץ בתוך הגדול שהיה עשוי מזהב, ואת הקטן שהיה עשוי מזהב בתוך האמצעי של עץ, נמצא שהארון היה מצופה בזהב מבית ומחוץ. ואם נתבונן נראה כי יש קשר בין ענין הארון שהיה מצופה בזהב מבית ומחוץ לאהרן הכהן שהיה בבחינת קודש קדשים, כהן גדול לה'.

ובביאור הדבר. ידוע הדבר ומפורסם העניין כי כאשר אדם שמח בשמחתו ובהצלחת הזולת בלב שלם, אזי ניכר הדבר עליו בהארת פנים שיש לו כלפי הזולת, והארת פנים זו ניכרת עליו הן מבחוץ והן מבפנים, כי כל יישותו אומרת שמחה בשמחתו ובהצלחת הזולת. וככל שהשמחה היא פנימית יותר, כך מנגד ניכרת השמחה ביותר על פני האדם כלפי חוץ, כי יש לו הארת פנים כלפי הזולת.

ואם כן, אדם כזה שמח בשמחתו של הזולת ובהצלחתו של חבירו הן בתוך תוכו פנימה והן על פניו מבחוץ, הרי שהוא נראה ממש כמו ארון הקודש, כמו ארון העדות שהיה מצופה זהב טהור מבית ומחוץ, בבחינת תוכו כבדו, כי גם בתוכו פנימה וגם בחיצוניותו הוא שמח בטובתו של חבירו.

ואפילו שאף אדם לא היה רואה את הזהב שהיה בתוך קודש הקדשים, ובפרט שהארון היה תמיד סגור, ורק אהרן הכהן יכול היה להיכנס פעם אחת בשנה ביום הכיפורים, מכל מקום מכך אנו למדים, כי אדם שהוא בבחינת ארון הקודש, עליו להיות מצופה מבית ומחוץ בזהב, דהיינו, להיותו שמח בשמחתו של חבירו ובהצלחתו בכל עת ובכל שעה, גם בתוך לבו פנימה וגם להראות לו הארת פנים כלפי חוץ.

ועל כולנה, הכתוב אומר כי אל הארון נתנו את העדות, וחז"ל אמרו (ברכות ה, ב) לוחות ושברי לוחות מונחים בארון. ומהו הרמז בשברי לוחות, ללמד כל אדם כי את הזולת צריך להחשיב כמו ארון קודש מצופה בזהב מבית ומחוץ, ואילו את עצמך

דברי הנמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

מצוה לפרסם ברבים

במדרש רבה דרשו מכפל לשון הכתוב "ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאוד מאוד" (שמות א, ז): פרו (1) וישרצו (2) וירבו (3) ויעצמו (4) במאד (5) מאד (6). שכל אשה מנשות היהודים במצרים - היתה יולדת ששה בכרס אחד.

בענין זה מסופר מעשה שאודותיו כותב הגאון רבי זלמן סורוצקין זצ"ל בספרו 'אזנים לתורה': "ודבר זה מצוה לפרסם ברבים - שיהו בכל נפלאותיו".

מעשה שהיה, שפעם אחת בא יהודי משכיל לפני הגאון רבי אליעזר גורדון זצ"ל ראש ישיבת 'טעלז', וטען בפניו הכיצד יתכן להגזים ולהפליג בגוזמא מעין זו. וכי יתכן במציאות שאשה שתלד ששה בנים בכרס אחד?

אמנם - הוסיף אותו משכיל - הוא מאמין בכך שבני ישראל פרו ורבו במצרים שלא כדרך הטבע, אבל מכאן ועד לדברי המדרש ה'תמוהים' - הדרך ארוכה...

בני ישראל פרו ורבו במצרים שלא כדרך הטבע - האמין אותו משכיל - מפני שהרי 'המספרים הסטטיסטיים' מראים זאת וחלילה לו "לכפור" בחכמת הסטטיסטיקה.

הכיצד?

בני ישראל באו מצרימה בשבעים נפש ושהו שם מאתים ועשר שנים. באופן טבעי היו צריכים להיות בצאתם ממצרים אלף ומאתיים או לכל היותר אלף וחמש מאות נפש, אולם התורה מלמדת, שיצאו משם שש מאות אלף רגלי, היינו יוצאי צבא מגיל עשרים עד גיל ששים. אם נוסיף עליהם את מנין הזקנים והטף - בערך באותו שיעור - יעלה מניינם הכולל למאה ועשרים ריבוא. אם נצרף גם את מנין הנשים יוכל השיעור למאתים וארבעים ריבוא - שני מיליון וארבע מאות אלף. אם כן על כרחך שבני ישראל פרו ורבו במצרים שלא כדרך הטבע.

עם המספרים הללו אני חייב להשלים - התריס אותו משכיל כלפי רבי אליעזר זצ"ל מטעלז - אך כיצד אוכל להאמין לדברי חז"ל כי "כל אחת היתה יולדת ששה בכרס אחד".

וכך השיב לו רבי אליעזר גורדון מינייה וביה: אם אמנם בחכמת הסטטיסטיקה הינך מאמין, הבה ואוכיחך ממנה גופא כי גם מאמר חז"ל שאתה מפקפק בו, לא גוזמא הוא ולא דברי הבאי ח"ו אלא אמת לאמיתה של תורה.

הנה מנין הבכורים פטרי רחם שנמנו בפרשת במדבר, עלה מספרם לעשרים ושניים אלף וכמה מאות - וזאת בשעה שנמנו כל יוצאי צבא בישראל והיה מספרם שש מאות אלף ועוד כמה אלפים.

והנה ידוע הוא כי הבכורים נמנו מבן חודש ומעלה, ובני ישראל לעומת זאת נמנו רק מבני עשרים עד בני ששים. ואם כן יש להכפיל את המספר הזה ולהוסיף עליו עוד שש מאות אלף של הזקנים והטף. (לבד ממנין הנשים שאותן אין להחשיב, זאת מכיון שבין הבכורים נמנו רק הזכרים).

המספרים שעולים תמוהים מאוד על פי המושגים של ימינו. בשעה שמשפחה ממוצעת היום מונה כחמש נפשות - אם כן על כל בכור יש ארבע שאינם בכורים. ביוצאי מצרים היו איפוא רק עשרים ושניים אלף בכורים, על מיליון ומאתיים אלף - המספר הכללי של יוצאי מצרים הזכרים.

במילים אחרות: כל אישה שילדה בכור, ילדה אחריו חמישים וחמישה ילדים (שהרי היו רק עשרים ושניים אלף אמהות - שהבכורים פטרו את רחמן - ולהן נולדו מיליון ומאתיים אלף זכרים, וכשנחלק סכום זה לעשרים ושניים אלף אמהות עולה חמישים וחמישה). ומכיון שבימי משה הממוצע של שנות חיי האדם היה שבעים שנה, וכמאמר נעים זמירות ישראל בתהילותיו "ימי שנותינו בהם שבעים שנה". והרי בדרך כלל אשה יולדת עשר פעמים לכל היותר - בדרך כלל - נמצא שכל אשה ילדה ששה בכרס אחד... טענותיו של השואל הספקן - נסתתמו. והוא נאלץ להודות בעל כורחו באמיתות דברי חז"ל.

במסילת נערה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

האמונה כמפתח לתקווה

ארע עימי ונתבקשתי לבקר חולה אנוש שהיה נתון ממש בין חיים למוות.

כשננסתי לחדר בו שכב החולה וראיתי אותו שוכב במיטה ללא ניע, התחלתי לדבר עימו ולעודד אותו שאפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים.

בתו, שישבה כל הזמן לצדו, שמעה את דבריי ופרצה בבכי ואמרה לי:

"כבוד הרב, אני ממש מקנאה בך שיש לך אמונה כה גדולה ותקווה, כיון שבשבילי - אבא שלי הוא כבר בבחינת מת".

נחרדתי לשמוע את דבריה ושאלתי אותה:

"הגיד נא לי, מניין את לוקחת לעצמך את הזכות להרוג את אביך בשעה שהוא עדיין חי, והרי כל עוד נשמה ונשימה באפו - אסור לנו להתיאש מן הרחמים?"

הבת שמעה את דברי התוכחה והיא אכן התחרטה על דבריה האחרונים.

בניסי ניסים כעבור תקופת מה הבריאה האב ממחלתו וקם ממיטת חוליו, וכשפגשתי את הבת לאחר החלמת אביה, פנתה אלי אותה אשה ואמרה לי:

"כבוד הרב, יש לך זכות גדולה שאתה בעל אמונה ובטחון בהקדוש ברוך הוא, היות ואמונתך החזקה בקב"ה יתברך שמו, היא זו שנותנת את הכוח לקוות רק לטוב".

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "דברי ירמיהו בן חלקיהו" (ירמיה א, ב) ובני אשכנז מפטירין בספר ישעיה (פרק כז) "הבאים ירש יעקב".

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על ירמיהו שסירב בתחילה ללכת בשליחות ה' משום שאינו יודע לדבר כי הוא נער, וכמסופר על משה רבינו בפרשתנו שסירב ללכת בשליחות ה', משום שאינו איש דברים.

ארחות ישראל

הליכות והלכות בין אדם לחברו

הבאת שלום

ראוי למנות בכל מקום אנשים ונשים שיהיו מזמונים להשכין שלום בין הבריות; בין אדם לחברו ובין איש לאשתו ובין הורים לילדיהם, והיה בעלי שמחה היודעים לפייס ולרצות. וכל המטיל שלום בין הבריות בשמחה ובטוב לב - מובטח לו שהוא בן העולם הבא.

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

קדושת התורה היוצאת מפה קדוש

"ותאמר אחותו אל בת פרעה האלך וקראתי לך אשה מינקת מן העבריות" (שמות ב, ז)

וכתב בזה רש"י, וגם הובאו הדברים במדרש; "מלמד שהחזירתו על מצריות הרבה לינק ולא ינק, לפי שהיה עתיד לדבר עם השכינה". ולכן היו צריכים להביא עבורו מינקת עבריה, שלא יצטרך לינוק מנכרית.

והקשה בזה מרן הגאון רבי יחיאל מיכל פיינשטיין זיע"א. הנה בנביא ישעיה נאמר (מט, כג) "והיו מלכים אומניך ושרותיהם מיניקותיך" וגו'. משמע כי לעתיד לבוא השרות הגויות יניקו את בני ישראל. וצריך ביאור, איזה שבח הוא זה שבני ישראל יניקו משרות גויות, והרי כאן ראינו כי משה רבינו ע"ה שעתיד לדבר עם השכינה לא רצה בשום אופן לינוק מנכרית, עד שהביאו לו מינקת יהודיה, ואם כן כיצד הנביא משבח ומביא את הדבר הזה כמעלה, מה שגויות יניקו את ילדי ישראל.

ונראה לענ"ד בביאור הדבר. אמנם לעתיד לבוא זהו באמת שבח לבני ישראל, כי השרות המניקות יניקו את ילדי ישראל, שכן הנביא משבח ואומר עד כמה בני ישראל ואפילו הילדים הקטנים יהיו חשובים בכל העולם, עד שאפילו השרות ירצו להניק אותם, ואף ירצו לגדל אותם, כמו שנאמר (במדבר יא, יב) 'כאשר ישא האומן את היונק', וכדברי המפרשים שם, להגיד שבחם של ישראל. אבל אצל משה רבינו ע"ה בעצמו לא כן הדבר.

ובביאור הדבר, כאשר בתיה בת פרעה הוציאה את התיבה מים סוף, ראתה "והנה נער בוכה", וכי אז שאלה אותה מרים אחותו של הילד 'האלך וקראתי לך אשה מינקת מן העבריות ותניק לך את הילד', ואמנם, ותלך העלמה ותקרא את אם הילד. ולכאורה צריך ביאור, באם לבתיה בת פרעה נעשה כזה נס גדול, שנשתרבה ידה אמות הרבה ואז הצליחה להגיע בידה אל התיבה שבתוך הסוף ולהוציא את משה מן המים, מדוע לא נעשה לה נס נוסף, כי מדדיה יצא חלב וכי אז היא בעצמה תוכל להניק את הילד הקטן הבוכה.

אלא וודאי משה רבינו דין אחר היה לו מכל בני ישראל ומכל ילדי ישראל. שכן משה רבינו עתיד היה לעלות השמימה כדי ללמוד עם הקב"ה את כל התורה כולה, והוא זה שעתיד להוריד את התורה לכל כלל ישראל, וכל התורה נקראת על שמו, כדכתיב (מלאכי ג, כב) "זכרו תורת משה עבד", ולכן יש צורך שהגוף שלו יישאר תמיד קדוש בתכלית הקדושה ושלא יהיה בו שום פסולת, ושום חשש כלשהוא של פסולת בכלל.

ולפי דברינו אלו, נראה להוסיף, כי אולי בשל כך נהגו בני ישראל בחג השבועות לאכול מאכלי חלב ולשתות חלב, כדי לזכור כי תורת ה' אותה קיבלנו ממשה רבינו, היא זכה ונקיה וטהורה, אשר יצאה מפיו של משה רבינו ע"ה שלא טעם אפילו טיפת חלב של מצרית, ופיו וכל גופו קודש, וכן התורה תמיד כולה קודש לה'.

שבת שבתון

א. פירות וכן תבואה של השנה השביעית [שלא נמכרו לגוי] יש בהם קדושה, שנאמר: "כי יובל היא קודש תהיה לכם". ודרשו חכמינו: מה היא קודש אף תבואתה קודש. קדושת שביעית בפירות ותבואה של שביעית באה לידי ביטוי לכמה דברים:

דרך אכילתם, מכירתם, שמירתם מהפסד, ועוד.

ב. קדושת שביעית חלה על גידולי הארץ המיוחדים לאכילת אדם או למאכל בהמה, או המיוחדים לצורך תשמישי האדם כגון סיכת אדם או צביעה לצרכי אדם, וכן להדלקת הנר ולרפואת האדם.

ג. אין קדושת שביעית חלה אלא על גידולין שהנאתן וביעורן שווה, כלומר שבשעה שהאדם נהנה מהם, הם כלים ומתבערים מן העולם. אבל דבר שהנאתן אחר כילוים, כמו עצים המיוחדים להסקה, וההנאה מהם באה רק לאחר שכבר וכלו מן העולם ונשרפו ונעשו גחלים, אין בהם קדושת שביעית.

ד. כמו כן אין קדושת שביעית חלה אלא בדברים שההנאה שלהם שווה בכל אדם.

ה. כמהין ופטריות של השנה השביעית, אף על פי שהם ראויים למאכל אדם, אפילו הכי אין בהם קדושת שביעית.

ו. אין קדושת שביעית נוהגת בערלה.

ז. פשתן וכותנה [סיבים] שגדלו בשביעית, והם עומדים בעיקר לשימוש בתעשיית הבגדים, יש אומרים שאינם קדושים בקדושת שביעית, אף אם במעט משתמשים לשימוש אחר. ויש מחמירים בזה. ועל כל פנים בסתם אין לחוש לזה, שהרוב אינו משביעית.

ח. גרעיני הכותנה העומדים למאכל בהמה, קדושים הם בקדושת שביעית.

חידושי הפרשה

חידושים לפרשת שמות

- אימתי יכול האדם להידמות לארון הקודש?
- מה דין קדושת שביעית בפירות ערלה?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org.il

משיורי כנסת הגדולה

הגאון רבי מצליח מאזוז זצ"ל

איש יחיד ומיוחד בדורו היה הגאון הקדוש רבי מצליח מאזוז זצ"ל, בבואה נאמנה לדמויות ההוד של גאוני תוניסיה המעטירה. ענוותן ועדין נפש מחד גיסא, ומאידך גיסא תקיף וחד בעניינים רוחניים, ללא פשרות וללא ויתורים בענייני התורה ומצוותיה. איש אמת שלא חת מפני איש. איש העומד בפרץ להעמיד תורה על תלה ולהחזיר עטרת תפארת המסורת ליושנה. גאון עצום שחיבר ספרי שו"ת עמוקים מני ים, והעניק כמה בקומתו

הגאון רבי מצליח מאזוז זצ"ל רב"ד תונס, נולד בשנת תרע"ב באי ג'רבה. הוא למד אצל הרב רחמים חויתה הכהן זצ"ל, ראש אבות בתי הדין בג'רבה. שקידתו ועמלו בתורה, הפליאו את כל מכריו. בשעות שבהם בני גילו השתובבו משמשחקי נערות, הוא ישב והצטנע בפניו ועסק בלימוד התורה, דלה פנינים יקרות ואותם חלק עם רבותיו וחכמי דורו.

במאמר 'כללי ההוראה' אותו כתב הגאון רבי חויתה הכהן, על לימוד ההלכה וכתבת תשובות, הוא מספר על תלמידו רבי מצליח, בעילום שמו: "יסוד הכל הוא השקידה וצמצום הזמן, למען הרבות זמן לקרוא ולכתוב. ואל יקוץ מריבוי הסברות ודברי הפוסקים, אלא ילמד בדברי כולם ויכתוב על דבריהם. תשמע!

על עצמי באותם רגעים, לעבוד אך ורק שלש שעות בלבד ביום, מעשר עד אחת, וכל שאר היום יהיה מוקדש ללימוד התורה בלבד.

תאריך החתונה של רבי מצליח נקבע ליום רביעי ג' חשוון ה'תר"ץ. ביום המיועד הגיעו מכל קצוות העיר, אורחים וקרובי משפחה, רבנים חשובים וגדולי תורה, כדי להשתתף בשמחת הנישואין שהתקיימה בבית החתן. בבית משפחת מאזוז הכל היה מוכן לאירוע המשמח. הכל מוכן אמרנו, לא כל כך מדויק, כי החתן - איננו. בני המשפחה החלו בחיפושים קדחתניים אחריו, וארשת דאגה על פניהם. היכן הוא החתן?! והלא יום חופתו היום?!

מיד ניגשו לרבו, הגאון רבי רחמים חי חויתה הכהן זצ"ל, ושאלוהו: "רבי! אולי לכבודו יש השערה כלשהי היכן מקום הימצאו של החתן?!" רבי חויתה שהכיר בנפש תלמידו המתמיד, ענה בחצי חיוך: "מהיכרותי אותו, המקום היחיד בו יכול הוא להימצא הינו עליית הספרים בבית הכנסת 'רבי אליעזר', שם רגיל הוא לשקוד על תלמודו. פנו לשם ולבטח תמצאוהו."

ברגלים קלות דילגו על המדרגות הרחבות המובילות לעליית רבי אליעזר, ואכן מצאוהו שם. סביבו על השולחן ספרי קודש רבים והוא שקוע בהוויות אביי ורבא, שכח עולם ומלואו. "רבי מצליח!" קראו לעברו "החתונה! החופה כבר מוכנה... מאוחר! חיפשנו אותך בכל מקום אפשרי, מה אתה עושה כאן?!" "מה העניין?!" לא הבין החתן את המהומה שחולל, "אני מוכן ומזומן לחתונה. רחצתי וסכתי, התלבשתי והתארגנתי, ובאתי ללמוד, לנצל כל רגע. כאשר הכל יהיה מוכן, יקראו לי ואבוא..."

ביום כ"א בטבת ה'תשל"א, בעת שחזר הרב מתפילת שחרית בבית הכנסת על שם ר' דוד פרץ ז"ל, ברחוב לה פרוטסטאן - הוא נורה מספר פעמים על ידי מחבל ברחוב הסמוך לביתו, ובדרך לבית החולים נפטר מפצעיו. הי"ד. את שמו הטהור, נושאים בתפארה מוסדות תורה רבים בארץ ובעולם.

שאלה ותשובה אחת בדיני קידושין, למדתי בה שלשה חודשים שלמים, וכתבתי בה קונטרס שלם בערך. רב אחד גדול בבחרותו כבן ט"ז וי"ז שנה כשהיה מתלמד בשו"ת, כתב שאלה ותשובה אחת בחושן משפט 80 דפים, ותשובה אחת 150 דפים. עתה הוא כמעט יחיד בדורו, כותב פסקי דינים נחמדים כאחד מגדולי הפוסקים המפורסמים. כן ירבה וכן יפרוץ."

לאחר נישואיו התפרנס כיתר הרבנים בתוניסיה שלא נמנעו מעולם ממלאכה בנוסף לתורה, על מנת להביא טרף לביתו. כיון שחפץ היה לעשות תורתו עיקר, החליט לעבוד עבודה קלה הדורשת זמן מועט, ולהקדיש ללימוד תורה שעות רבות יותר ביום.

לפיכך, בחר לעסוק בתיווך מסחרי, ובזה צבר לעצמו אחוזה רווח כתוצאה מעסקאות מסחריות שהביא לידי גמר. מאז היה עובד לפרנסתו שעות ספורות בלבד, מעשר עד אחת בצהריים, ולאחר מכן ישב ללמוד תורה כתשע שעות רצופות. כך נהג במשך שלש שנים עד לשנת התש"ז, בה נתמנה לדיין.

"ביום הראשון לעבודתי כמתווך עסקאות", סיפר לאחר שנים לילדיו בבית צחוק, "נפגשתי עם סוחר שהשליש לידי מאתיים אלף פראנק בשטרות של 5000 לצורך עסקה כלשהיא. התבלבלתי לגמרי למראה ערימת השטרות הגדולה שבידי, לא ידעתי כמה שטרות הם מאתיים אלף פראנק... חששתי כי אם אתעכב לערוך חשבון, יבין הסוחר כי מדובר באדם שאינו יודע "צורתא-דזוזא". לכן העמדתי פני מבין, בקי ויודע, ספרתי וראיתי כי יש ארבעים שטרות, נטלתי את הכסף ורק אחר כך ערכתי את החשבון..."

כדי לשקם את כלכלתו במהירות, בחודש הראשון לעבודתו, הקדיש את רוב שעות היום לענייני התיווך, ואילו את שעות הלילה היה מקדיש ללימוד תורה. והנה, בסוף החודש מצא כי הרוויח ארבעים אלף פראנק!

ישבתי על שולחני גילה את לבו לאחר שנים לילדיו ותלמידיו. המאזן החודשי פרוש מולי, ונדחמתי לראות את סכומי הרווח שהיו פי עשרים מהמשכורת שהייתי מקבל! ואז הרגשתי איך אהבת התורה שהייתה חקוקה בעצמותיי במשך כעשרים וחמש שנים רצופות, נחלשת ומתפוגגת קמעא, ואת מקומה כובשת תאוות הממון! כאב עצום מילא את ישותי, חשתי כי אם לא אעצור את העגלה עכשיו, היא תחל לצבור תאוה ולנוע במהירות רבה עד כי לא ניתן יהיה כבר לעצור אותה. מיד קבלתי

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001 • עברית +972585207103 • ספרדית +541141715555

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים.

שמעו ותחי נפשכם